Analize și opinii

Emil Proşcan: Despre măreția de a fi

Acum 9 minutes 9 Vizualizari 5 Timp de citire

Poporul meu tace! Acum, mai mult ca oricând tace! Tăcerea nu se învață, se simte în copaci, în ninsori, în ochii bătrânilor, în stânci, în adierea de vânt, în spuma valului de mare…Tăcerea oamenilor ce compun poporul meu este taina din care Cerul miluiește nedrepții! În tăceri gândurile aleargă precum caii sălbatici ce-și flutură în poieni de lumină coama libertății! Necuvintele înseamnă libertatea absolută de a vorbi cu Dumnezeu despre El, despre tine, despre tot ce există…

Întrega dumnezeire a poporului meu transcede în nobila lui tăcere! În lada lui de zestre sunt toate tăcerile Pământului cu care el s-a unit din dragoste pentru tot ce viața i-a dăruit! Lumina tace! Ochii plânși tac! Icoanele tac! Împreună cu părinții, cu toți moșii și strămoșii mei, suntem vorbitori de tăcere întru înțelegerea rostului tuturor lucrurilor ce unesc, prin viață, Cerul cu Pământul!

Toate minunile așezate în jurul nostru ne fac sufletul să zâmbească, sunt virtuți ale tăcerii! Munți, ape, Cer, copaci și toate câte există, ne vorbesc în tăcere despre existența, frumusețea și importanța lor… Sunt parte din sufletul tăcerii! Nimeni nu poate trăi singur! Bucuria de a fi este bunul cel mai de preț ce se desăvârșește atunci când, cu sinceritate și dragoste, este respectat ca un bun comun! Cândva oamenii așa trăiau, în dragoste și înțelegere.

Timpul s-a scurs și odată cu el firescul tuturor lucrurilor… Tăcerea de acum nu e liniște! Străini de tot felul au năvălit peste noi spre a se înfrupta din munca și bogățiile noastre. Am fost primitori precum întreaga natură

împotrivin au fost, dar acum nu mai sunt. Bunătatea, înțelegerea, respectul, adică virtuțile de aur ale poporului meu, au fost călcate în picioare cu ură, dispreț și imensă nedreptate… De ce? Cum? Cu ce drept? Deșărtăciunile ne-au spart ferestrele și ne-au intrat în case, suflete, dimineți… Știu că tăcerea înseamnă înțelepciune, toleranță, iertare, dragoste…, adică Dumnezeu, dar până când? Până când trebuie să accepți să fii furat, cotropit, umilit?

Poporul Lui Zamolxis, natura și Sfinxul au rămas tributari tăcerii! Au fost, sunt și au rămas împreună, neclintiți în actul dumnezeiesc de desăvârșire a eternității, adică a vieții! Cei ce acum impun o altfel de tăcere crezând că dragostea, iubirea, credința, pot fi distruse prin umilință, depărtare și însingurare, nu fac decât să producă reacția firească a renașterii vieții în forma ei inviolabilă, primordială.

În icoanele din biserici sfinții se însuflețesc cu gânduri din sufletele oamenilor, ale Pământului și un neant de rugăciuni apostolice Cerul primește! Învierea se produce în fiecare dimineață și nu poate fi îngrădită ori suprimată de nimeni și nimic… Dimineața este lecția cea mai la îndemână întru înțelegerea vieții și a veșniciei. Zi de duminică în care strigătele clopotelor tălmăcesc tăcerea și taina sfintei liturghii. În cimitire sufletele celor plecați, chemați de cei ce aduc flori și le aprind candele, se întorc printre noi spre a le vorbi în limbajul ancestral al tăcerii.

Casa copilăriei mele este plină de tăcere și de urme ce-și țipă dreptul la viață.

Există felurite moduri în care pot fi umiliți oamenii, dar acesta prin care sunt obligați să-și acopere fața și zâmbetul spre a nu mai fi ei, întrece orice malefică închipuire! Imaginea oamenilor încătușați în umilința unei altfel de tăceri e groaznică! În pofida imenselor sume ce burdușesc buzunarele slugilor de curte, obligativitatea purtării măștilor are ca scop unic doar umilința! Nu se poate vorbi despre vreun aspect benefic al lor, dimpotrivă, după o scurtă perioadă în care sunt purtate devin foarte nocive.

Zaharia Stancu în romanul „Desculț” descria într-un pasaj, culegătorilor de struguri li se impuneau botnițe pentru a nu putea mânca vreo boabă! Marin Preda, într-un roman de critică al lui Ion Caraion i-a dat o replică monumentală: „Să nu uite Zaharia Stancu că noi am fost români cu boierii noștri cu tot, iar noi ca popor nu am fost niciodată tâmpiți!”

Această scenă din literatura română reprezintă un exemplu clasic de umilință, dar ea nu a existat decât în prea îngăduitoarea și umila imaginație a lui Zaharia Stancu! Acum ea există peste tot într-o realitate feroce! Nu ni se impune tăcere, ea a existat dintotdeauna, ci ni se interzice zâmbetul și transmiterea lui către copaci, munți ape și ceilalți oameni…

Sub botnițele impuse acum ne ascundem noblețea tăcerii. Poporul meu tace și în tăcerea lui ancestrală se roagă pentru cei ce nu cunosc dragostea, adevărul și viața!

Poporul meu își tace noblețea. Copacii își trimit spre pământ frunzele ce le-au desăvârșit frumusețea tăcerii… Foșnetul lor țipă tăcerea! Lumina tace! Ochii plânși tac! Icoanele tac! Poporul meu tace!

Când se trezesc este lumina. Întunecimile zburdă acum ca și cum noaptea mereu a lor va fi!

Cu siguranță Dumnezeu vede, simte și zâmbește!

Autor: Emil Proşcan

Sursa: https://www.art-emis.ro/jurnalistica/despre-maretia-de-a-fi

Despre autor

editor